

Sygn. akt II CSK 205/11

## POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa A. N. i R. N.  
przeciwko G. K.  
o zapłatę  
oraz z powództwa G. K.  
przeciwko R. N.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 8 listopada 2011 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej G. K.  
od wyroku Sądu Okręgowego  
z dnia 16 września 2010 r.,

**odrzuca skargę kasacyjną w zakresie oddalającym apelację G. K. dotyczącą uwzględnienia powództwa A. N. i R. N. wyrokiem Sądu Rejonowego w z dnia 11 maja 2010 r., a w pozostałej części odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

Uzasadnienie

Wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 11 maja 2010 r., w sprawie z powództwa A. i R. małżonków N. przeciwko skarżącej o zapłatę kwoty 60.817 zł zasądzona została kwota 16.901,52 zł, a w pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone. Jednocześnie wyrokiem tym w sprawie z powództwa skarżącej przeciwko R. N. o zapłatę kwoty 74.696 zł, ewentualnie o nakazanie przywrócenia bliżej określonego stanu poprzedniego, zasądzona została kwota 15.488,32 zł, a w pozostałym zakresie to powództwo zostało oddalone. Od wyroku tego apelację wniosła skarżąca, zaskarżając go w części uwzględniającej powództwo A. i R. małżonków N. oraz w części oddalającej powództwo skarżącej. Wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 16 września 2010 r., apelacja skarżącej została oddalona. Skarżąca wyrok ten zaskarżyła w całości skargą kasacyjną.

Według art. 398<sup>2</sup> § 1 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż 50.000 zł. Sprawy z powództwa A. i R. małżonków N. przeciwko skarżącej oraz z powództwa skarżącej przeciwko R. N. pozostały zaś odrębnymi sprawami, pomimo łącznego ich rozstrzygnięcia wyrokami Sądów Rejonowego i Okręgowego. Wobec tego skarga kasacyjna w części zaskarżającej oddalenie apelacji skarżącej od wyroku Sądu Rejonowego w części uwzględniającej powództwo A. i R. małżonków N. do kwoty 16.901,52 zł podlegała odrzuceniu jako niedopuszczalna na podstawie art. 398<sup>6</sup> § 3 w zw. z § 2 k.p.c.

Odnosząc się z kolei do skargi kasacyjnej w zakresie, w jakim zaskarża oddalenie apelacji skarżącej od wyroku Sądu Rejonowego w części oddalającej jej powództwo skarżącej, wskazać należy, że zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała na: 1) istotne zagadnienie prawne polegające na ustaleniu, które przepisy Kodeksu cywilnego znajdują zastosowanie w sytuacji,

gdy stosunek prawny pomiędzy osobą dokonującą nakładów na rzecz, a jej właścicielem, nie reguluje sposobu ich rozliczenia oraz czy osobę władającą nieruchomością za zgodą jej właściciela, który zobowiązał się przenieść w przyszłości własność nieruchomości na władającego, uznać należy za posiadacza samoistnego czy też zależnego; 2) potrzebę wykładni art. 226-228 k.c. niejednolicie traktowanych w judykaturze. Natomiast w uzasadnieniu wniosku skarżąca upatrywała istotnego zagadnienia w odpowiedzi na pytanie w jakich sytuacjach nie zachodzą podstawy do stosowania wprost lub odpowiednio art. 224-226 k.c. Jednakże w ocenie Sądu Najwyższego podane przez skarżącą zagadnienia i potrzeba wykładni nie stanowią wystarczającej podstawy do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Podniesione kwestie skarżąca wiąże ze stanowiącym podstawę skargi kasacyjnej naruszeniem art. 226, 405 i 229 k.c., które z kolei dotyczy wyłącznie roszczenia o zwrot nakładów przysługującego A. i R. małżonkom N. względem skarżącej. W tym zakresie skarga kasacyjna okazała się zaś niedopuszczalna. Kwestie te nie mogą jednocześnie przemawiać za przyjęciem do rozpoznania skargi w pozostałym zakresie, bowiem w skarga nie zawiera podstaw odnoszących się do roszczenia skarżącej względem R. N.

Z powyższych względów, zważywszy również, że w sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., postanowił jak w sentencji.